

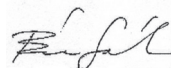
Lectori salutem!

Az Afrika Tanulmányok ötödik évfolyamának első számát tarja kezében az olvasó. A véletlen, pontosabban az élet úgy hozta, hogy mostani számunk valószínűleg minden eddiginél frissebben és aktuálisabban reflektál a kontinens sorsának alakulására, hiszen a politikai események hihetetlenül felgyorsultak utolsó számunk megjelenése óta. Ez mindenek előtt Észak-Afrikára igaz, számunk első cikkének szerzője Vörös Zoltán írja: „A 2011-es év elején kirobbanó észak-afrikai, majd a közel-keleti arab államokra is áttérjedő forradalmak alapvető változásokat hoztak a hosszú évek óta stabilnak tűnő autoriter rendszerek életében. Megbukott Ben Ali tunéziai rezsimje, távoznia kellett Mubaraknak, a Kadhafi-uralom e cikk írásának pillanatában vélhetően utolsó napjait éli, és Algéria valamint Marokkó vezetői sem érezhetik biztonságban hatalmukat.” Nos, Kadhafi rezsimje még áll, de világos, hogy a történetek után inkább előbb, mint utóbb mennie kell. Hogy mi jön a bukott autoriter rendszerek után, ez ma már a fő kérdés. Főleg Kadhafi érdekes ebből a szempontból is, hiszen ne feledjük el, hogy ő volt a mai Afrikai Unió megalakításának kezdeményezője, az Afrikai Egyesült Államok megálmodója, s magát mind a mai napig az afrikai egység legnagyobb bajnokának tartja. De a kontinens egyik kulcsállamának számító Egyiptom további sorsa is nagyban befolyásolni fogja Afrika jövőjét.

Ugyancsak roppant aktuális Illés Zoltán cikke: „Szudán a népszavazás után és az ország kettéválása előtt”. Alig 3 hónapja még a dél-szudáni népszavazás tűnt az év eseményének a kontinensen, ám ne tévesszen meg senkit az a tény, hogy a hírekből Észak-Afrika miatt kiszorult, ettől még jelentősége meghatározó maradt. Ugyanez elmondható Besenyő János „A szomáliai stabilitás és a nemzetközi közösség” címmel írott cikkéről is, a nálunk ritka kivételnek számító „harcedzett” szerző nem csupán sok újat tud nyújtani nekünk civil olvasóknak, de a média még mindig botrányos ingerküszöbe miatt háttérbe szorult, ám meg nem oldott, sajnálatosan továbbra is aktuális konfliktust elemez. Marsai Viktor és Szijj Dóra cikke: „Afrika és a terrorizmus – Az Al-Kaida jelenség a fekete kontinensen” pedig nem csupán az előző három tanulmányhoz szolgál háttérismeretekkel, hanem rávilágít arra is, mi van, s főleg mi lehet a kontinens tucatnyi országában, amennyiben nem sikerül korunk egyik alapvető kérdését súlyánál fogva kezelni.

Az aktualitások sora azonban ezzel korántsem ér véget. Türke András István írása: „Franciaország régi-új Afrika-politikája (2007–2010)”, valamint Csizmadia Sándor: „Hatalmi válság Elefántcsontparton – Nemzeti és nemzetközi narratívák ütközése” címmel írt tanulmánya nem csupán egymást is kiegészítő olvasmányok, fontos információk tárházai, de segítenek eligazodni a szinte kibogozhatatlan kusza viszonyok között is.

Aktuális számunkban megtalálják a már szokásos további rovatokat is, az interjúktól, az irodalmi-kulturális olvasmánytól a könyvrecenzióig, s találnak benne cikket az afrikai irodalmi Nobel-díjasokról éppen úgy, mint a hazánkban élő afrikaiakról, a róluk élő képről is. Remélhetőleg e tartalmi változatosságban mindenki megtalálja a kedvére való olvasmányt.

Dr. Búr Gábor
Főszerkesztő